

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817200279
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8817200279.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a sudcov JUDr. Moniky Juskovej a Mgr. Miloša Koleka, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: M. U., nar. XX.X.XXXX, bytom M. XX, XXX XX M., o zaplatenie 670,55 eura s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 11Csp 14/2017-105 zo dňa 29.01.2020 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej „súd prvej inštancie“) v poradí druhým napadnutým rozsudkom rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 550,11 EUR spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 550,11 EUR od 21.09.2016 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom I. inštancie v samostatnom uznesení.

2. Súd prvej inštancie takto rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca pôvodne domáhal zaplatenia 670,55 eur s úrokom z omeškania 5, 25 % ročne od 20.02.2014 do zaplatenia.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 5, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1 § 517 ods. 1, 2, § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), zákona č. 129/2010 Z.z., § 391 ods. 1, § 391 ods. 2, 3 zákona č. 160/2015 z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

3. Prvoinštančný súd prvým rozsudkom zo dňa 14.03.2018 č. k. 11Csp 14/2017-52 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 600,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 600,- eur od 21.09.2016 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Konanie v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 670,55 eur od 20.02.2014 do 20.09.2016 a v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 0,25 % ročne zo sumy 405,21 eur od 21.09.2016 do zaplatenia zastavil. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 30.07.2019 č.k. 4Co 161/2018-70 zrušil rozsudok vo vyhovujúcom výroku a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Predmetom tohto konania, tak ostal zvyšok žalobného návrhu, t.j. zaplataenie sumy 600,- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21.09.2016 do zaplataenia.

Súd prvej inštancie podľa pokynov odvolacieho súdu vec opätovne prejednal a zistil, že pôvodný žalobca spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. a žalovaný ako klient uzavreli dňa 20.09.2013 zmluvu o poskytnutí pôžičky vo výške 600,- eur. Žalovaný sa zaviazal pôžičku splatiť v 36 mesačných splátkach s poistením vo výške 25,57 eur, s ročnou úrokovou sadzbou 32 %, RPMN 32 % a priemernou hodnotou RPMN 46,06 %. Neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky spoločnosti. Žalovaný podpisom úverovej zmluvy potvrdil, že je s týmito podmienkami oboznámený, že si ich prečítal.

Listom zo dňa 24.01.2014 pôvodný žalobca vyzval žalovaného na úhradu celkovej dlžnej sumy a informoval ho, že ak dlh nevyrovná dôjde k vyhláseniu splatnosti celého dlhu.

Z prehľadu splátok vyplýva, že žalovaný uhradil sumu 0,00 eur.

Vzhľadom na neplatne dohodnutý zmluvný úrok vo výške 32 % ročne vyhodnotil spotrebiteľskú zmluvu o pôžičke ako bezúročnú. Výška dohodnutá v zmluve predstavuje skoro trojnásobok výšky úrokovej sadzby 12,99 %, za ktorú poskytovali banky úvery v rozhodnom čase teda v čase uzavretia zmluvy. Dohoda o úroku je preto v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka v rozpore s dobrými mravmi a absolútne neplatná. Z neplatnej dohody nemôže vzniknúť právo na plnenie. Svoj názor podložil rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. k. 3Co/114/2014-65 zo dňa 05.11.2014, v zmysle ktorého za rozporné s dobrými mravmi sa považuje poskytnutie úveru spotrebiteľovi za cenu prevyšujúcu o 100 % priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami.

Vo vzťahu k námietke premlčania žalovaného uviedol, že v predmetnej veci je potrebné uplatniť 3-ročnú premlčaciu lehotu. Žalovaný v konaní nijakým spôsobom nepreukázal odstúpenie o zmluvy, neuniesol v tomto smere dôkazné bremeno, preto nemôže platiť 2-ročná premlčacia lehota ako v súvislosti s vydaním bezdôvodného obohatenia. Keďže nebolo preukázané, že by došlo k predčasnemu ukončeniu zmluvy odstúpením od zmluvy alebo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, platí, že konečná splatnosť úveru nastala prirodzeným spôsobom, a to dňa 20.09.2016. Z tohto dôvodu je premlčanie nároku žalobcu potrebné posudzovať podľa splatnosti každej splátky samostatne. Žaloba bola podaná dňa 13.01.2017, preto sú premlčané splátky splatné pred 13.01.2014, t.j. splátky splatné od 20.10.2013 do 20.12.2013, kde ide celkovo o 3 splátky po 16,67 eur (suma istiny pripadajúca na jednu splátku). Žalovaný z nich neuhradil nič.

Zvyšné splátky od 20.01.2014 do 20.09.2016 neboli premlčané, kedy ide o 33 splátok po 16,67 eur, preto priznal žalobcovi nárok na zaplataenie istiny v sume 550,11 eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

Námietku súvisiacu s postúpením pohľadávky považoval za nedôvodnú. Predmetná pohľadávka bola postúpená na žalobcu zmluvou zo dňa 30.12.2016 po splatnosti všetkých splátok dňa 20.09.2016, teda podmienky postúpenia pohľadávky boli splnené.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP.

5. Proti rozsudku a to proti výroku I. a II. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu k premlčaniu pohľadávky. Uviedol, že žalobca sám dosvedčuje v žalobnom návrhu zosplataenie úveru dňa 19.02.2014. Ukončenie zmluvy podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka medzi stranami nebolo dohodnuté, preto je nutné na ukončenie zmluvy zo strany žalobcu hľadiť ako na odstúpenie od zmluvy, ktoré predpokladá ust. § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odstúpením od zmluvy je zmluva zrušená a každý z účastníkov je povinný vrátiť tomu druhému všetko, čo od nej dostal. Ide o vydanie bezdôvodného obohatenia, a to sa premlčuje v dvojročnej premlčacej lehote. Od odstúpenia od zmluvy dňa 19.06.2014 do podania žaloby dňa 13.01.2017 uplynuli viac než 2 roky. Vymáhanú pohľadávku považoval za premlčanú aj v trojročnej premlčacej lehote. Keďže žalovaný nezaplatil prvú splátku dňa 20.09.2013, začala dňa 21.10.2013 plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá do podania žaloby dňa 13.01.2013 uplynula. Z týchto dôvodov navrhol rozsudok zrušiť a žalobu zamietnuť.

6. Žalobca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadřila.

7. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 CSP preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contratio, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie je v napadnutom rozsahu vecne správne.

Vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Keďže ani v priebehu

odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

8. Podľa § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu (spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s.) a žalovaným bola dňa 20.09.2013 uzatvorená zmluva o poskytnutí najľahšej pôžičky, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 600,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v 36. splátkach po 25,57 eura mesačne, s ročnou úrokovou sadzbou 32 %, RPMN 32 % a priemernou hodnotou RPMN 46,06 %. Termín konečnej splatnosti úveru bol určený na deň 20.09.2016.

9. Žalovaný považoval nárok žalobu za premlčaný v celom rozsahu, pričom bol toho názoru, že v tomto prípade je potrebné uplatniť 2-ročnú premlčaciu lehotu. Odvolací súd zdôrazňuje, že v predmetnom konaní nebolo preukázané vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, ani odstúpenie od zmluvy. Prvoinštančný súd preto dospel k správne mu záveru, že k ukončeniu zmluvného vzťahu došlo až splatnosťou poslednej splátky úveru dňa 20.09.2016.

Vyhlásenie o predčasnej splatnosti úveru ako aj predchádzajúca výzva na úhradu dlhu s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru musí byť písomne preukázané a musí byť doručené dlžníkovi inak platí, že zmluvný vzťah trvá do času dojednaného v zmluve, t. j. do termínu konečnej splatnosti celého úveru. Obsahom spisu síce je výzva veriteľa na úhradu dlžnej sumy zo dňa 24.01.2014, čo však nepredstavuje právny úkon samotného vyhlásenia predčasnej splatnosti celého úveru, ale len výzvu v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Čo sa týka podmienky písomnej výzvy pred vyhlásením splatnosti celého úveru (§ 53 ods. 9 OZ), pre jej splnenie bolo nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníka, teda žalovaného, čo v tomto prípade nebolo splnené. Nestačilo teda len písomnú výzvu vyhotoviť, ale ju aj odoslať a doručiť dlžníkovi, čo žalobca nepreukázal. Preto právny vzťah bol ukončený uplynutím doby, na ktorú bol dohodnutý.

Vo vzťahu k námietke nesprávneho právneho posúdenia pokiaľ ide o aplikáciu 3-ročnej premlčacej lehoty namiesto 2-ročnej, odvolací súd zdôrazňuje, že odstúpenie od zmluvy nebolo žiadnym spôsobom preukázané. Ak by aj bolo preukázané neplatné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, dané by nepredstavovalo priestor pre posúdenie tohto úkonu ako odstúpenie od zmluvy. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru neznamena odstúpenie od zmluvy, ale využitie práva poskytovateľa úveru upraviť okamih zročnosti celého úveru v prípadoch porušenia povinnosti dlžníkom z úveru, ak klient je v omeškani so splatením jednej splátky istiny alebo z úrokov. Vyhlásením predčasnej splatnosti úveru teda zmluva o úvere nezanká. Nezanika teda ani záväzok dlžníka vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky. V predmetnom konaní nebolo preukázané ani zosplatenie úveru, ktoré žalovaný považuje za odstúpenie od zmluvy, ani výslovné odstúpenie od zmluvy. Nárok žalobcu v tomto konaní teda nepredstavuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Žalovaný nepreukázal, a to ani v priebehu odvolacieho konania iný spôsob ukončenia zmluvného vzťahu než prirodzeným uplynutím termínu konečnej splatnosti úveru dňa 20.09.2016. Z tohto dôvodu je potrebné premlčanie nároku žalobcu posudzovať od zročnosti každej splátky jednotlivo v rámci 3-ročnej premlčacej lehoty.

Konštatujúc splatnosť úveru prirodzeným spôsobom dňa 20.09.2016, by tak nárok žalobcu bol premlčaný v celom rozsahu až odo dňa 20.09.2019. Žalobca podal žalobu skôr, a to dňa 13.01.2017 preto jeho nárok považujeme za premlčaný len v časti, ktorá sa týka nezaplatených splátok v období od 20.09.2013, kedy bola uzatvorená zmluva o úvere, do dňa 13.01.2014 (3 roky spätne od podania žaloby dňa 13.01.2017).

10. V kontexte uvedeného je potrebné si uvedomiť, že zmysle zásad platného civilného procesného kódexu je v tomto prípade žalovaný, ktorý nesie dôkaznú povinnosť, ktorej cieľom je unesenie dôkazného bremena na skutočnosti, ktoré tvrdí. V danom prípade je však zrejmé, že žalovaný si dôkaznú povinnosť nesplnil a svoje tvrdenia nepreukázal.

Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď

určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná.

Strany sporu majú v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia sú povinní označiť dôkazy, ktoré podľa ich názoru môžu prispieť k objasneniu veci.

V ustanovení § 185 CSP je zavedený princíp formálnej pravdy, čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu.

Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých a vykonaných dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

11. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, prihliadajúc aj na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 78/05).

12. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý odvolací súd, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí o trovách konania, postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, potvrdil.

13. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.